

Neale Donald Walsch

Prietenie cu Dumnezeu

Un dialog neobișnuit

Ediție revizuită

Traducere din limba engleză
de Monica Vișan

Editura For You
București

Introducere

Încearcă să spui cuiva că tocmai ai avut o conversație cu Dumnezeu și vezi ce se întâmplă.

Lasă, îți spun eu ce se întâmplă. Întreaga ta viață se schimbă.

În primul rând, pentru că *ai avut* o asemenea conversație. În al doilea rând, pentru că *ai spus* cuiva despre ea.

Ca să fii cinstit, ar trebui să spun că a fost mai mult decât o conversație. A fost un dialog care a durat șase ani. Și am făcut mult mai mult decât „să spun“ cuiva. Am pus pe hârtie ceea ce s-a spus și am trimis totul la o editură.

De atunci încolo, lucrurile au devenit foarte interesante.

Și oarecum surprinzătoare.

Prima surpriză a fost că editorul chiar a citit materialul și l-a transformat într-o carte. A doua surpriză a fost că oamenii chiar au cumpărat cartea și au recomandat-o prietenilor lor.

A treia surpriză este că prietenii lor au recomandat-o prietenilor *lor* și au transformat-o într-un bestseller. A patra surpriză este că acum se vinde în peste 30 de țări.

A cincea surpriză este că toate acestea au putut reprezenta o surpriză, dacă luăm în considerare cine este coautorul.

Atunci când Dumnezeu îți spune că are de gând să facă ceva, poți conta pe asta. Dumnezeu face întotdeauna ceea ce spune.

În mijlocul a ceea ce eu credeam că este un dialog particular, Dumnezeu mi-a spus că „într-o zi aceasta va deveni o carte“. Nu L-am crezut. Bineînțeles că, încă din ziua în care m-am născut, nu am crezut nici două treimi din ceea ce mi-a spus Dumnezeu.

De fapt, asta e problema. Nu numai a mea, ci a întregii rase umane. *Ce bine ar fi dacă am asculta...*

Cartea care a fost publicată s-a intitulat, destul de lipsit de originalitate, *Conversații cu Dumnezeu*. S-ar putea să nu crezi că am avut o astfel de conversație, iar eu nu simt nevoia să mă crezi. Nimic nu poate schimba faptul că am avut o astfel de conversație. În cazul în care alegi să nu crezi, să respingi de la început tot ceea ce mi s-a spus în acea conversație – ceea ce unii oameni au și făcut –, totul ar deveni mult mai ușor. Pe de altă parte, mulți au fost cei care nu numai că s-au arătat de acord că o astfel de conversație este posibilă, dar au făcut din comunicarea cu Dumnezeu o parte obișnuită a vieții lor. Nu doar comunicarea într-o singură direcție, ci comunicarea *din ambele sensuri*. Acești oameni au învățat să fie totuși atenți cui povestesc despre asta. Se pare că, atunci când oamenii spun că vorbesc cu Dumnezeu în fiecare zi, ei sunt numiți credincioși; dar când spun că Dumnezeu le vorbește *lor* în fiecare zi, sunt numiți nebuni.

În cazul meu, totul este absolut în regulă. După cum am spus, nu simt nevoia ca cineva să creadă o vorbă din ceea ce zic. De fapt, aș prefera ca oamenii să-și asculte propria inimă, să-și găsească propriile adevăruri, să-și caute propriul sfat, să aibă acces la propria lor înțelepciune și, dacă doresc, să poarte propriile lor conversații cu Dumnezeu.

Dacă ceva din ceea ce spun eu *îi duce* înspre aceasta – îi face să-și pună întrebări referitoare la cum au trăit și în ce au crezut până acum –, dacă îi determină să-și exploreze mai profund propriile experiențe și îi îndeamnă să fie mai credincioși în propriile adevăruri, atunci împărtășirea experienței mele se va dovedi a fi o idee foarte bună.

Cred că asta a fost ideea de la bun început. De fapt, sunt chiar convins. De aceea *Conversații cu Dumnezeu* a devenit

un bestseller, ca și volumele II și III care au urmat. Cred că ceea ce citești *acum* și-a găsit drum către inima ta pentru a te face încă o dată să te minunezi, să explorezi și să-ți cauți propriul adevăr, numai că de data asta despre un subiect mult mai extins: este posibil să porți mai mult decât o singură conversație cu Dumnezeu? Este posibil să legi o adevărată *prietenie* cu Dumnezeu?

Această carte spune că da și îți spune și cum, folosind chiar vorbele lui Dumnezeu. Pentru că în această carte, din fericire, dialogul nostru continuă, aducând lucruri noi, dar și repetând și subliniind câteva dintre cele ce mi-au fost spuse mai devreme.

Învăț că acesta este modul în care se desfășoară conversațiile mele cu Dumnezeu. Ele se mișcă în cerc, recapitulând ceea ce a fost spus deja și continuând, avansând spre noi teritorii, într-o spirală amețitoare. Această metodă „doi pași înainte – un pas înapoi“ îmi permite să rețin înțelepciunea împărtășită mai devreme, mi-o așază adânc în conștiință, pentru a forma o bază solidă, necesară unei înțelegeri ulterioare.

Așa se întâmplă lucrurile și aici. Nu este o lucrare fără un plan. Dacă la început acest procedeu pare cam frustrant, am ajuns să-i apreciez foarte tare eficiența. Prin așezarea adâncă a înțelepciunii lui Dumnezeu în conștiința noastră, ne *modificăm* conștiința. O trezim. O elevăm. Și, pe măsură ce facem acest lucru, înțelegem mai mult; ajungem să ne amintim mai multe despre Cine Suntem Noi cu Adevărat și începem să demonstrăm acest lucru.

În paginile de față, intenționez să-ți împărtășesc ceva despre trecutul meu și despre cum mi s-a schimbat viața de la publicarea trilogiei *Conversații cu Dumnezeu* înapoi.

O mulțime de oameni mi-au cerut acest lucru, ceea ce este ușor de înțeles. Ei vor să știe ceva despre persoana care spune că stă la taclale cu Cel de Sus. Dar nu acesta este motivul pentru care includ aici aceste istorisiri. Fragmente din „poveștea mea personală“ constituie o parte din această carte, dar nu pentru a satisface curiozitatea oamenilor, ci pentru a arăta modul în care viața mea demonstrează ce înseamnă să ai o

prietenie cu Dumnezeu, precum și modul în care *toate viețile noastre demonstrează același lucru*. Bineînțeles că acesta este mesajul. Cu toții avem o prietenie cu Dumnezeu, chiar dacă știm acest lucru sau nu.

Eu fac parte dintre aceia care nu au știut. Și n-am știut nici încotro m-ar putea duce o asemenea prietenie. Aici se află marea surpriză, aceasta este minunea. Nu atât că noi putem avea și chiar avem o prietenie cu Dumnezeu, ci mai ales ce anume ar trebui să ne aducă această prietenie și încotro ne poate duce ea.

Noi suntem acum într-o călătorie. Există un scop pentru care am fost invitați să pornim această prietenie, există o rațiune a ei de a fi. Până de curând, eu nu am cunoscut această rațiune, acest motiv. Nu mi-l aminteam. Acum, că îl știu, nu îmi mai este frică de Dumnezeu, iar aceasta mi-a schimbat viața.

În aceste pagini (ca și în întreaga mea viață) pun în continuare o mulțime de întrebări. Dar acum pot să dau și răspunsurile. În asta constă diferența. Aici se află schimbarea. Acum vorbesc *cu* Dumnezeu, nu doar *lui* Dumnezeu. Eu merg *alături* de Dumnezeu, nu doar îl *urmez* pe Dumnezeu.

Cea mai profundă dorință a mea este ca viața ta să se schimbe în același fel în care s-a schimbat și a mea; ca *și* tu, ajutat și îndrumat de această carte, să construiești o adevărată prietenie cu Dumnezeu și, prin urmare, *și* tu să-ți rostești vorbele și să-ți trăiești viața cu un prestigiu nou.

Speranța mea este că nu vei mai fi cel care caută Lumina, ci unul dintre aceia care o aduc. Pentru că ceea ce vei găsi, aceea vei aduce.

Se pare că Dumnezeu nu caută persoane care să-L urmeze, ci persoane care să conducă. Noi putem să-L urmăm pe Dumnezeu sau putem să-i conducem pe alții *către* Dumnezeu. Primul mod de a acționa ne va schimba pe noi. Al doilea va schimba lumea.

Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon, iulie 1999

1

Îmi amintesc exact momentul în care am decis că trebuie să-mi fie frică de Dumnezeu. A fost atunci când El a spus că mama o să meargă în Iad.

Bine, bine! Nu a spus-o chiar *El*, a spus-o cineva în numele Lui.

Aveam cam șase ani și mama, care credea că are puteri deosebite, „îi dădea în cărți“ unei prietene, pe masa din bucătărie. Oamenii veneau tot timpul la noi acasă ca să vadă ce fel de previziuni scotea mama dintr-un pachet obișnuit de cărți de joc. Ziceau că se pricepe la așa ceva, iar vestea despre calitățile ei s-a răspândit pe tăcute.

În timp ce mama dădea în cărți, sora ei i-a făcut o vizită neanunțată. Îmi amintesc că mătușa mea nu s-a arătat prea fericită când a văzut scena care i-a apărut în fața ochilor, în momentul în care a intrat în viteză pe ușa din spate, după ce a ciocănit o singură dată. Mama s-a comportat ca și când ar fi fost prinsă asupra faptului și a făcut ceea ce n-ar fi trebuit să facă. A prezentat-o cu stângăcie pe prietena ei, a adunat cărțile foarte repede și le-a îndesat în buzunarul șorțului.

Pe moment, nu s-a rostit niciun cuvânt despre ce se întâmplase, dar, mai târziu, mătușa mea a venit în curtea din spate, unde mă jucam, ca să-și ia rămas-bun.

NEALE DONALD WALSCH

– Știi, a spus ea pe când o conduceam spre mașină, mă-mica ta n-ar trebui să ghicească viitorul cu cărțile alea ale ei. Dumnezeu o s-o pedepsească...

– De ce ? am întrebat eu.

– Deoarece asta înseamnă să faci un pact cu diavolul.

Îmi amintesc această frază cutremurătoare, căci mi-a sunat foarte ciudat la ureche. Mătușa mea a continuat:

– ... și o va trimite direct în Iad.

Ea a rostit aceste cuvinte cu calm, ca și când m-ar fi anunțat că mâine urma să plouă. Până în ziua de azi îmi amintesc cum tremuram de frică, în timp ce ea se îndepărta pe alee. Eram îngrozitor de înfricoșat că mămica l-a înfuriat atât de rău pe Dumnezeu. Atunci și acolo, frica de Dumnezeu mi-a fost inoculată profund.

Cum era cu puțință ca Dumnezeu, despre care presupuneam că era cel mai milostiv creator din Univers, să voiască să o pedepsească la damnare veșnică pe mama, care era cea mai milostivă creatură din viața mea? Minte mea de copil de șase ani implora să afle răspunsul. Așa am ajuns la concluzia pe care o putea trage un copil de șase ani: dacă Dumnezeu era suficient de crud pentru a-i face așa ceva mamei mele, care în ochii tuturor celor care o cunoșteau era, practic, o sfântă, atunci trebuie că era foarte ușor să-L înfurii, mult mai ușor decât pe *tatăl meu*; prin urmare, era foarte indicat să fim atenți la ceea ce facem. Mulți ani de zile mi-a fost groază de Dumnezeu, deoarece frica mi-a fost alimentată continuu.

Îmi amintesc că, în clasa a II-a de catehism, mi s-a spus că, dacă un bebeluș nu era botezat, el nu putea să meargă în Rai. Acest lucru părea atât de puțin probabil până și pentru un copil de clasa a II-a, încât obișnuiam să o încolțim pe călugăriță cu întrebări de genul:

– Soră, Soră, ce se întâmplă dacă părinții duc copilul la botez și, pe drum, întreaga familie moare într-un accident groaznic de mașină? Bebelușul n-ar trebui să meargă cu părinții în Rai?

Trebuie că această călugăriță provenea din vechea generație, deoarece, suspinând din greu, răspundea:

– Nu, mi-e teamă că nu.

Cuprins

<i>Introducere</i>	5
1.....	9
2.....	16
3.....	35
4.....	52
5.....	57
6.....	84
7.....	107
8.....	139
9.....	163
10.....	185
11.....	199
12.....	209
13.....	224
14.....	237
15.....	256
16.....	274
17.....	305
18.....	321
19.....	334
20.....	347
21.....	350
<i>Cuvânt de încheiere</i>	355
<i>Cuvânt de recunoștință</i>	364